

[Pater Nielsen.]

at behandle — det har de været så grundigt — det drejer sig simpelt hen blot om at tage standpunkt til den, og det må hurtigt kunne gøres. Man har haft tilbørlig tid til at overveje det. Strander momsen nu atter, kan det ikke være af tekniske årsager, men simpelt hen fordi de enkelte partier ikke kan besinde sig. Man tæller plusser og minusser sammen, men er altså efter snart 2 års forløb ikke færdig med regnestykket.

For den borgerlige opposition er vel det største plus den almindelige overføring af skat fra indkomst til forbrug og det største minus den kortlægning af al dansk forbrug og omsætning, som momsen medfører. Vel ikke fordi man er modstander af kortlægning, men man er vel bange for det såkaldte posekiggeri, som ikke alene toldvæsenet, men også skattemyndighederne kan foretage, selv om vi jo alle er enige om at bekæmpe skattesnyderi.

Den socialistiske opposition bruger de samme to fortegn, bare omvendt. Det er nu også for mig den bedste form at sætte disse fortegn på.

Mit parti går ind for momsen, vel ikke med den store begejstring, men under forudsætning af, at den ikke får social slagside, ja, så er vi med. Og den forudsætning synes jeg det lovforslag, vi har til behandling, opfylder — det er måske værd at sige, at det er forslaget til udskrivningslov. Jeg beder formanden undskylde, at jeg har talt mere om et andet lovforslag, men da momsen jo er en forudsætning for det foreliggende lovforslag, har jeg ment det nødvendigt at sige lidt om denne forudsætning. Gennemfører vi dette forslag til udskrivningslov, får momsen ingen social slagside, hvilket tydeligt fremgår af finansministerens fremsættelsestale.

Måske vil man anke over, at skattelettelserne kun gives i bunden, men det er fuldt retfærdigt, for så får alle lige meget i skattekompensation. Da denne hovedsagelig skal være for levnedsmidler, må det være den rigtige vej, navnlig i betragtning af, at den såkaldte incidens viser, at momsen procentuelt rammer det lille forbrug hårdest, idet levnedsmidler her indgår med en større andel end i det større forbrug.

Der foreslås endvidere persontilskud til dem, der ikke får gavn af skattelettelserne.

Selvfølgelig kan der ironiseres over, at man nu skal give folk statstilskud, for at de kan betale statsafgifterne, men vi er vist enige om, at det er den eneste mulige løsning, idet man ikke kan frigøre mindrebemidlede for at betale moms. Jeg har blot en lille betænkelighed ved de foreslåede persontilskud. Kriteriet bliver jo den skattepligtige indkomst, som bl. a. på grund af afskrivningsreglerne ikke giver et fulgyldigt billede af, hvordan vedkommende i virkeligheden er stillet økonomisk. Vi kan derfor risikere, at folk med stor disponibel indkomst og stor formue kan gøre krav på sådanne tilskud, vi har jo tidligere talt om dette i udvalget. Mon det ikke vil være på sin plads at sætte en formuegrænse for, hvornår sådanne tilskud kan oppebæres? Jeg erkender, at det ikke kan være noget større økonomisk problem, men det kan give anledning til megen berettiget indignation. Man må formode, at folkepensionister kan få dækning ved dette persontilskud, ellers må selve folkepensionen forøges i fornødent omfang.

Der har været ironiseret over, at ved lovforslaget her bruges alle de penge, momsen vil give; finansministeren tager med den ene hånd og giver det hele tilbage med den anden hånd. Men det er jo for så vidt også meningen. Dette skal jo være en skatteomlægning uden social slagside og ikke en skat oven på de andre.

Hertil vil man måske anføre, at der findes jo ingen garanti for, at momsindtægten automatisk vil gå til skattelettelser, men som det så flot er sagt: den kan regeringen bare ødsle væk. Nu er der blot hertil at sige, at kun folketinget har den bevillende myndighed, og ingen regering kan skalte og valte med statsmidlerne. Med undtagelse af socialistisk folkepartis stilling til militærudgifterne har folketinget da også stort set i samdrægtighed bevilget alle udgifter, og dermed er skatteloven en bunden ting. Skatter og vareafgifter skal give dækning, det samlede beløb er på forhånd givet, selv om man kan diskutere kasseoverskud, der dog sjældent er af en sådan størrelse, at det kan indvirke væsentligt på statens budget og på skatteudskrivningen. Deraf følger også logisk, at det, momsen minus kompensationer indbringer, ikke skal opkræves på anden måde. Den vil